

συνέλευση ενάντια στην ειρήνη

(512 μέρες μετά)...

διαδήλωση από την "συνέλευση ενάντια στην ειρήνη" στο κέντρο της αθήνας στις 13 μάρτη του 2004

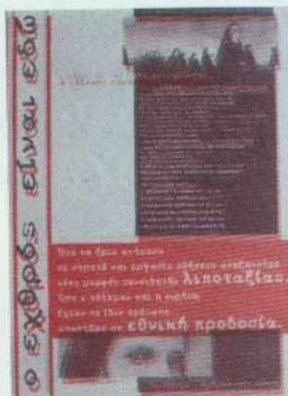
512 μέρες πριν...

Η πρώτη διαδήλωση της συνέλευσης ενάντια στην ειρήνη, 5 Ιουνίου 2003, κολλήθηκε σε 8.000 αντίτυπα στο κέντρο και στις γειτονίες της Αθήνας

η πρώτη αφίσα της συνέλευσης, κολλήθηκε σε 4.000 αντίτυπα από τον δεκέμβριο μέχρι και τον Ιούνιο, παράλληλα με τις αφίσες που ακολουθούν

κολλήθηκε σε γειτονίες και στο κέντρο της Αθήνας τον Ιανουάριο του 2004

Η συνέλευση ενάντια στην ειρήνη δημιουργήθηκε τον Μάρτιο του 2003, καθώς ξεκινούσε ο πόλεμος στο Ιράκ. Εν μέσω μιας πολεμικής συνθήκης που γινόταν φανερό ότι έχει παγκόσμιες διαστάσεις και απρόβλεπτη εξέλιξη, κρίναμε απαραίτητη τη συγκρότηση μιας συλλογικής δομής που θα παίρνει ξεκάθαρη θέση, με το λόγο και τη δράση της, μέσα στο θολό τοπίο των εύκολων απαντήσεων, του ανέξοδου αντιαμερικανισμού και της "ουδετερότητας" των ελληνικών αφεντικών απέναντι σε έναν πόλεμο που υποτίθεται ότι αφορά κάποιους άλλους, κάπου μακριά. Εκείνη την περίοδο συζητήσαμε, μιλήσαμε και δράσαμε συλλογικά, προσπαθώντας να αναδείξουμε αφενός τη συμμετοχή των ελληνικών αφεντικών στο μέτωπο της Μέσης Ανατολής, αφετέρου πως ο πόλεμος εκεί αποτελεί μέρος του ταξικού πολέμου που διεξάγεται παντού, σε ολόκληρη την υφήλιο. Μέσα στο 2004 η συνέλευση ενάντια στην ειρήνη εξακολούθησε να έχει μια σταθερή παρουσία στην Αθήνα, με βάση συζητήσεις που έγιναν στο εσωτερικό της για τα μέτωπα του ταξικού πολέμου στην Ελλάδα: για την ελληνική επέκταση στα Βαλκάνια και τις διευθετήσεις των αφεντικών από τις δυο μεριές του Αιγαίου, για την αναδιάρθρωση του στρατού και την στρατιωτικοποίηση της εργασίας, για την εθνική ενότητα ενόψει της "μεγάλης ιδέας" των ολυμπιακών αγώνων.

Μετά από ενάμιση χρόνο λειτουργίας της συνέλευσης, και παρά τις όποιες αδυναμίες υπάρχουν, κρίνουμε ότι έχει κατακτηθεί μεταξύ μας ένα κοινό πεδίο συνεννόησης, μια συλλογική οπτική πάνω στα θέματα με τα οποία ασχολούμαστε. Παρακάτω θα διατυπώσουμε συνοπτικά τα βασικά σημεία αυτής της οπτικής.

Βασικές αντιλήψεις της συνέλευσης ενάντια στην ειρήνη

Ο ενδοκαπιταλιστικός ανταγωνισμός υπάρχει και συνεχίζεται. Οι κρατικές οντότητες είναι σχετικά αυτοτελείς ενσάρκώσεις των συμφερόντων που αντιστοιχούν σε διακριτές ομάδες αφεντικών. Οι μεταξύ τους σχέσεις προσδιορίζονται απ' αυτό το γεγονός και δεν μπορεί παρά να είναι ανταγωνιστικές. Τα τελευταία γεγονότα (11η Σεπτέμβρη, Αφγανιστάν, Ιράκ) μας οδηγούν να πιστέψουμε ότι αυτές οι ανταγωνιστικές σχέσεις οξύνονται στο πλαίσιο της μοιρασίας του μεταψυχροπολεμικού κόσμου απ' τα αφεντικά και διαφορετικά μπλοκ συμφερόντων συγκρούονται μεταξύ τους. Το που θα φτάσει αυτή η σύγκρουση, ποιες μορφές θα πάρει, μας είναι άγνωστο. Εύγλωττες αλλαγές όμως συμβαίνουν διαρκώς και σε πολλά επίπεδα: εργασία, στρατός, δημόσια τάξη, πολιτισμός, κατανάλωση κτλ.

Το ελληνικό κράτος δεν είναι περισσότερο ή λιγότερο "εξαρτημένο" απ' ό,τι οποιοδήποτε άλλο. Ζυγιάζει τις δυνατότητες του και σχεδιάζει την στρατηγική του, ανάλογα με τα συμφέροντά του και όσο του επιτρέπουν οι συσχετισμοί, όπως κάνουν όλα τα καθώς πρέπει κράτη. Η σταθερή - οικονομική και στρατιωτική - ελληνική παρουσία στα Βαλκάνια τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια επιβεβαιώνει, κατά τη γνώμη μας, πως το ελληνικό κράτος όχι μόνο έχει την πρόθεση, αλλά βρίσκει και τους τρόπους να επεκτείνεται εκτός των συνόρων ισχυροποιώντας τη θέση του στην πανηθική σκακιέρα.

Ο εχθρός μας είναι εδώ. Με βάση και τα παραπάνω, η δράση και η σκέψη μας ως αυτόνομο πολιτικό υποκείμενο, δεν μπορεί παρά να κατευθύνεται ενάντια στα συμφέροντα των ντόπιων αφεντικών, που καθορίζουν τη ζωή μας και εκμεταλλεύονται την εργασία μας. Θεωρούμε λοιπόν προτεραιότητα την εναντίωση στα σχέδια των δικών μας αφεντικών, την εναντίωση στην ταξική ειρήνη της μισθωτής σκλαβιάς, της οικογένειας, της κατανάλωσης, της ανάπτυξης, της επέκτασης του ελληνικού κράτους. Είναι με αυτή την έννοια που είμαστε ανθέλληνες εκτός από αντιεξουσιαστές, αντικαπιταλιστές ή ό,τι άλλο.

Πολιτικές αρχές της συνέλευσης ενάντια στην ειρήνη

Όπως φαίνεται από την μέχρι τώρα δράση μας, επιλέγουμε την αυτονομία στο λόγο και τη δράση μας, θέτοντας το όριο τους στο σημείο που φτάνουν οι συλλογικές δυνατότητές μας, χωρίς ενδιάμεσους. Είμαστε εχθρικοί/ες απέναντι σε κάθε είδους δομή ή θεσμό διαμεσολάβησης, στα μίντια ή στα κόμματα.

Εξάλλου, η συνέλευση ενάντια στην ειρήνη στέκεται εχθρικά απέναντι στις ιδεολογικές ταυτότητες και συμφωνίες. Ο κοινός τόπος των μελών της είναι οι αρχές και οι απόψεις που έχουν κατακτηθεί συλλογικά, μέσα από την κοινή δράση και τις συζητήσεις τους. Είναι λοιπόν επόμενο να αρνούμαστε τη λογική της "ουράς", όπως αρνούμαστε και τη συνεργασία ή την συνύπαρξη υπό τη σκιά οποιασδήποτε ιδεολογικής ομπρέλας απ' αυτές που έχουν το δελεαστικό προσόν να σου δίνουν όλες τις απαντήσεις δίχως να χρειάζεται καν να ψάξεις γι' αυτές.

Συνεπώς, η συνέλευση ενάντια στην ειρήνη δεν διαθέτει κάποιου είδους πολιτική πλατφόρμα, που "να απαντά σε όλα". Θα λέγαμε ότι πρόκειται περισσότερο για μία συνέλευση θεματική: επιλέγουμε ένα ή περισσότερα θέματα για να ερευνήσουμε, να συζητήσουμε και να δράσουμε γι' αυτά. Αυτή η επιμονή στην επιείκους συζήτηση του κάθε θέματος είναι και ο λόγος που η συνέλευση δε θεωρεί καθήκον της να παίρνει θέση απέναντι σε κάθε θέμα της επικαιρότητας που προκύπτει (χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν ασχολείται αν και όταν κρίνει ότι είναι κατάλληλη η συγκυρία).

Τέλος, πρέπει να πούμε πως η λεγόμενη "καθαρή θεωρία", η "θεωρία" δηλαδή που δεν ενδιαφέρεται να δοκιμαστεί

Ο πόλεμος συνεχίζεται με την εθνική ενότητα ενόψει μιας μεγάλης ιδέας.

Αφεντικά και εργάτες συμπορεύονται μπροστά σε οποιαδήποτε ενωτική ιδέα όπως ο αντιαμερικανισμός, ο "φιλειρηνισμός", οι ολυμπιακοί αγώνες στην Αθήνα. Όπως και να 'χει η ελληνική κοινωνία αποκτά την κατάλληλη συνοχή μεταξύ των δύο αντίπολων τάξεων.

Έτσι αντιαμερικανισμός και "φιλειρηνισμός" είναι ιδεολογίες λειτουργικές για τον ελληνικό ιμπεριαλισμό αφού από τη μία ενοχοποιούν τις ΗΠΑ για τον πόλεμο στο Ιράκ, ενώ από την άλλη αθωώνουν τον ενεργό ρόλο της Ελλάδας στον πόλεμο αυτό και την συμμετοχή της στη λεηλασία των Βαλκανίων.

Ο φιλειρηνισμός είναι μια ανθρωπιστική τάση που επιδιώκει να βάλει πλάι πλάι δεξιούς, αριστερούς, πασόκους, αφεντικά και εργάτες και όλους μαζί να τους κατεβάζει στις "μεγαλειώδεις" διαταξικές παρελθόντες όπως αυτές της άνοιξης του 2003.

Αντιαμερικανισμός και "φιλειρηνισμός" δίνουν τη δυνατότητα σε ευέλκτους τσαρλατάνους όπως ο Λαλιώτης να το παίρνουν αντισυμβαλλόμενοι και "ειρηνιστές", τη στιγμή που η κυβέρνησή τους παραχώρησε στον πόλεμο του Ιράκ την αεροναυτική βάση της Σούδας και το νατοϊκό στρατηγείο στον Τύρναβο.

Η ελληνική κοινωνία μισεί μόνο τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό και δε θέλει να βλέπει ότι οι Έλληνες καπιταλιστές ιδιοκτήτες πετρελαιοφόρων πλοίων ήταν αυτοί που ανεφοδίαζαν τον συμμαχικό στόλο. Κομμάτι της διαχείρισης του συστήματος και οι

στην πράξη, βρίσκεται πολύ μακριά από τα ενδιαφέροντά μας ή, για να το πούμε καλύτερα, προσέχουμε και προσπαθούμε σκληρά να είμαστε ανίκανοι για τέτοιο πράγμα. Εξίσου όμως ξένη μας είναι και η δράση-για-τη-δράση και η τυφλή ανακλαστική απόκριση στην "επικαιρότητα". Πράγματι, η γνώμη μας είναι πως, αν η σκέψη έχει μια χρησιμότητα σήμερα, αυτή είναι η αποφυγή τέτοιων θλιβερών καταστάσεων.

Υπ' αυτό το πρίσμα, η θεματολογία που θα περιγραφεί παρακάτω, δε θα προσεγγιστεί μέσω αλληπάλληλων αφισσοκολλήσεων όπου θα ξαναλέμε αυτά που - τάχα... - ξέρουμε γιατί "κάτι πρέπει να κάνουμε", όπως και δεν θα προσεγγιστεί μέσω ατελείωτων σκέψεων και συζητήσεων. Περισσότερο έχουμε στο μυαλό μας μια προσπάθεια συνδυασμού σκέψεων και πράξεων ανάλογα πάντοτε με τις ικανότητες, τα ενδιαφέροντα και την ιδιοσυγκρασία του καθενός από εμάς.

Δομή της συνέλευσης ενάντια στην ειρήνη

Η συνέλευση ενάντια στην ειρήνη είναι μια διαδικασία ανοιχτή σε οποιονδήποτε ενδιαφέρεται να σκεφτεί και να δράσει σχετικά με τη θεματολογία της και σύμφωνα με τις αρχές της. Ο καθένας και η καθεμία από αυτούς που συμμετέχουν, αναλαμβάνουν την ευθύνη της σταθερής συμμετοχής τους στη συνέλευση και μια δέσμευση απέναντι στους υπόλοιπους συντρόφους και συντρόφισσες.

Είμαστε μια συνέλευση ατόμων και ομάδων. Οι πολιτικές ομάδες που συμμετέχουν δικαιούνται, εφόσον το επιθυμούν, να συζητάνε για τα θέματα της συνέλευσης, να κάνουν προτάσεις και να εκφέρουν συλλογικές γνώμες. Από την άλλη, η συνέλευση δε δεσμεύει τα άτομα και τις ομάδες ως προς τη δράση και τις επιλογές τους εκτός συνέλευσης.

Επιδιώκουμε τις συμφωνίες και παίρνουμε τις αποφάσεις μας μέσω διαδοχικών συμφωνιών και προσεγγίσεων. Η ομοφωνία όμως δεν είναι απαραίτητη για να παίρνουμε αποφάσεις. Αντιθέτως προσπαθούμε να βλέπουμε τις διαφωνίες ως φορείς πλούτου και πολυμορφίας. Γι' αυτό η συνέλευση αποδέχεται και προωθεί τη λειτουργία πρωτοβουλιών στο εσωτερικό της, με τους εξής τρόπους: καταρχήν ως τρόπο διαχείρισης των διαφωνιών, με την έννοια ότι αν κάποια μέλη της συνέλευσης διαφωνούν με τις σκέψεις της ή τις πράξεις της, μπορούν να διατυπώσουν ή να πράξουν τις δικές τους, χρησιμοποιώντας μια υπογραφή του τύπου "πρωτοβουλία από τη συνέλευση ενάντια στην ειρήνη", εφόσον φυσικά τεθεί προηγούμενα το ζήτημα στη συνέλευση. Κατά δεύτερο ως απάντηση σε ανάγκες ευελιξίας στις οποίες δεν μπορεί να ανταποκριθεί μια συνέλευση δεκάδων ανθρώπων.

Κατευθύνσεις της συνέλευσης ενάντια στην ειρήνη

Όπως θα φάνηκε κι από τα παραπάνω, η συνέλευση ενάντια στην ειρήνη, από τη σύστασή της, διαμόρφωσε τη βασική της θεματολογία γύρω από την όξυνση του ενδοκαπιταλιστικού ανταγωνισμού, με έμφαση στα έργα και τις ημέρες του ελληνικού κράτους και της ελληνικής κοινωνίας. Η θεματολογία της συνεχίζει να κινείται σ' αυτή την κατεύθυνση. Πιο συγκεκριμένα, έχουμε την πρόθεση να κινηθούμε προς την εκφορά άποψης και τη δράση σχετικά με τη δραστηριότητα του ελληνικού κράτους και τις σχέσεις του με τα γειτονικά κράτη, τόσο στα Βαλκάνια όσο και στην ευρύτερη περιοχή της Μέσης Ανατολής. Όπως είναι γνωστό, το ελληνικό κράτος διατηρεί αυτή τη στιγμή στρατό σε πολλά σημεία εκτός των συνόρων του, ενώ εξάλλου ολόκληρη η περιοχή των Βαλκανίων και της Μέσης Ανατολής κάθε άλλο παρά από σταθερότητα χαρακτηρίζεται. Για να λέμε τα πράγματα με τ' όνομά τους, η περιοχή είναι από τα βασικά πεδία δραστηριοποίησης του αγγλοσαξονικού άξονα και τριβής μεταξύ των αφεντικών, οπότε, κατά τη γνώμη μας, οι σχετικές ευκαιρίες δε θα λείψουν. Δυστυχώς.

Ταυτόχρονα βέβαια, μας φαίνεται πως είναι ανόητο να θέτει κανείς στο στόχο του τον επεκτατισμό του ελληνικού κράτους δίχως να ενδιαφέρεται για τις εξελίξεις στο εσωτερικό αυτού του κράτους. Μπορούμε να πούμε πως έχουμε πια διαμορφώσει μια αντίληψη σύμφωνα με την οποία οι εξελίξεις στο εσωτερικό και το εξωτερικό της χώρας, οι λεγόμενες "κοινωνικές" εξελίξεις και αυτές της "εξωτερικής πολιτικής", συνδιαλέγονται για να καθορίσουν τις γραμμές πλεύσης που ακολουθεί το ελληνικό κράτος καθώς εμπλέκεται στον διεθνή διακρατικό ανταγωνισμό. Κατ' αυτό τον τρόπο θεωρούμε ότι ζητήματα όπως το ιδεολόγημα της "ασφάλειας" και η εσωτερική του ζύμωση, η στρατιωτικοποίηση της εργασίας και της κατανάλωσης, ακόμη και ο ρατσισμός των "από κάτω", βρίσκονται απολύτως εντός της θεματολογίας μας.

Και μια - αχρείαστη - διευκρίνιση

Ίσως και να μην είναι απαραίτητο, πάντως, προτού τελειώσουμε θα θέλαμε να διευκρινίσουμε ότι όσα προηγήθηκαν καθόλου δεν αποτελούν αδιαπραγμάτευτα δόγματα. Αντιθέτως, είναι στις προθέσεις μας να συζητούνται και να αλλάζουν ανάλογα με τις επιλογές μας και τις εξελίξεις. Τίποτα πιο λογικό άλλωστε: η ιστορία κάθε άλλο παρά τελειώνει.

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2004

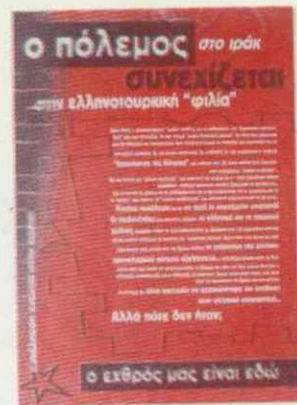
εμπόδιο είναι κάθε τάση που σε σύγκριση εκφράζει την αβεβαιότητα για τα κέρδη των μικροαφεντικών και την ανασφάλεια από την απειλή της ανεργίας.

Με τη σειρά της η ολυμπιάδα σημαίνει εντατικοποίηση της εργασίας, εργατικά ατυχήματα - δολοφονίες, περισσότερη ασφάλεια και κέρδη για τα αφεντικά (κατασκευαστικές εταιρείες). Οι παραπάνω ιδέες αποτελούν πρόβα εθνικής ενότητας που αν χρειαστεί θα οδηγήσει τον ελληνικό ιμπεριαλισμό σε πολεμική σύρραξη στα βαλκάνια για την υπεράσπιση των συμφερόντων του και μόνο. Ίσως σύντομα αποδειχθεί ότι οι Έλληνες καραβανδές δεν είναι περισσότερο "αλεξίσφαιροι" από τους παλούς, ισπανούς, παλινούς και λοιπούς συναδέλφους τους (της "συμμαχίας").

Αυτή η ειρήνη που καταπνίγει το ταξικό μίσος μας, που θωπώνει το ρατσισμό και την άγρια εκμετάλλευση των μεταναστών, προετοιμάζει τον ελληνικό στρατό για σύρραξη και στηρίζει τους Έλληνες επενδυτές για οικονομική λεηλασία στα βαλκάνια. Αυτή η ειρήνη που οδηγεί στη συμφιλίωση αφεντικών και προλετάρων, στην Ελλάδα της ανάπτυξης και των νεκρών στα δημόσια έργα, αυτή η ειρήνη είναι εχθρός μας.

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ

(απόσπασμα από τετρασέλιδο που μοιράστηκε σε 80.000 αντίτυπα τον χειμώνα του 2003 και την άνοιξη του 2004 σε γειτονίες και στο κέντρο της αθήνας)

κολλήθηκε σε γειτονίες και στο κέντρο της αθήνας τον μάρτιο του 2004

κολλήθηκε τον απρίλιο του 2004 ενόψει του δημοψηφίσματος στην κύπρο για το σχέδιο Ανάν

κολλήθηκε σε γειτονίες και στο κέντρο της αθήνας τον ιούνιο του 2004

ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΜΙΛΙΤΑΡΙΣΜΟ

Θυμάστε τον αλβανό εγκληματία; Τον εισβολέα της ήσυχης καθημερινότητας, τον πρωταγωνιστή των δελτίων ειδήσεων; Δεν εξαφανίστηκε, αλλά σίγουρα ξεθώριασε. Η μητρόπολη έχει πλέον να αντιμετωπίσει και πιο αναβαθμισμένους φόβους. Η απειλή της εγκληματικότητας, βουτηγμένη όπως ήταν μέσα στην ανάγκη των αφεντικών για φθηνή και υποτιμημένη εργασία, είχε ένα πρόσωπο. Ο ρατσισμός που έθρεψε την απειλητική φιγούρα του μετανάστη - εργάτη είχε ένα στόχο. Και όσο πιο συγκεκριμένος φαινόταν (και ήταν) ο στόχος, τόσο πιο πολλές διεξόδους είχε ο φόβος για τον κάθε "τρομοκρατημένο" ιδιοκτήτη. Ας το πούμε μ' έναν άλλο τρόπο: μαζί με τον αλβανό εγκληματία, τον μετανάστη εργάτη, πρωταγωνιστούσε επίσης ο φιλήσυχος πολίτης, ο έλληνας ιδιοκτήτης. Ο φιλήσυχος πολίτης έφερε στο προσκήνιο το αίτημα της ασφάλειας, και πολλές φορές ανέλαβε ο ίδιος την προστασία της ιδιοκτησίας του. Ο φιλήσυχος πολίτης έσπρωχνε το νόμο να κάνει το καθήκον του, και πολλές φορές έπαιρνε το νόμο στα χέρια του. Η απαίτηση του φιλήσυχου πολίτη για ασφάλεια ανα/γέννησε τη δημόσια τάξη. Έφερε αστυνομικούς στις γειτονιές, σώματα δίωξης λαθρομεταναστών στις πλατείες, ειδικούς φρουρούς στις τράπεζες, συνοριοφύλακες. Τα αφεντικά επένδυσαν σ' αυτό το δίδυμο, στον έλληνα ιδιοκτήτη και τον ξένο εισβολέα, έκαναν τους λογαριασμούς τους πάνω στον ρατσισμό και το φόβο, έπαιξαν και κέρδισαν.

Γνωρίζετε τον ισλαμιστή τρομοκράτη; Σίγουρα όχι. Κανείς δεν τον γνωρίζει, αν και είναι επίσης εισβολέας και πρωταγωνιστής. Η απειλή της τρομοκρατίας δεν έχει πρόσωπο, μόνο τα συμβολικά χαρακτηριστικά μιας αραβικής φιγούρας και τα καταστροφικά της αποτελέσματα. Δεν είναι εδώ μόνο η ιδιοκτησία που απειλείται, είναι η ίδια η ύπαρξη του "δυτικού τρόπου ζωής". Μετά τις 11 Σεπτεμβρίου ένα νέο τοπίο περιβάλλει τους πρωτοκοσμικούς φόβους, η ασφάλεια γίνεται ανάγκη ζωτική, καθολική και αδιαπραγμάτευτη. Πόλεμος ενάντια στην τρομοκρατία λοιπόν, και όχι μόνο στα θυνά του Αφγανιστάν, αλλά επίσης - και κυρίως - μέσα στις μητροπόλεις. Είναι αυτός ο πόλεμος που έχει μεταφερθεί και στην Αθήνα.

Φαίνεται πως παρά τη σημαντική συνεισφορά τους, οι φιλήσυχοι πολίτες μένουν στο περιθώριο αυτού του νέου τοπίου. Ακόμα και η ανα/γεννημένη δημόσια τάξη μοιάζει αδύναμη, ανεπαρκής. Που να αναζητήσουμε το άλλο μισό του ισλαμιστή τρομοκράτη; Ποιά κοινωνική μονάδα θα συμπληρώσει το δίπολο;

Για σκεφτείτε λίγο: ο έλληνας ιδιοκτήτης; ο αγανακτισμένος αγρότης; ο μπάτσος της γειτονιάς; ο δήμαρχος της μηδενικής ανοχής; Μάταιος κόπος. Τα αφεντικά όμως έχουν δώσει την απάντηση πριν

η προκήρυξη της διαδήλωσης που κάλεσε η "συνέλευση ενάντια στην ειρήνη" στις 25 μή και μοιράστηκε σε 6.000 αντίτυπα στο κέντρο της αθήνας

απο εμάς. Ο στρατιώτης. Κι έτσι, μέσα από το αναβαθμισμένο αίτημα για ασφάλεια, μέσα από τον υστερικό φόβο της τρομοκρατίας, ξεπηδά ο милитарισμός. Ο στρατιώτης γίνεται λειτουργικό κομμάτι της κοινωνικής ζωής, εγγυητής της προστασίας, μοναδικός κάτοχος των απαραίτητων "προσόντων". Πάνω σ' αυτό το νέο δίδυμο, στον πρωτοκοσμικό στρατιώτη και τον ισλαμιστή τρομοκράτη, παίζονται τα νέα παιχνίδια του κεφάλαιου, όχι μόνο στην Ελλάδα πια, αλλά σε ολόκληρη την υφήλιο. Η милитарιστική ιδεολογία και οι φορείς της όχι μόνο απενοχοποιούνται απ' όσα θα είχε να τους προσάψει μια κοινωνία σε καιρό ειρήνης, αλλά αντίθετα, μπαίνουν στην "πρώτη γραμμή". Όπως γίνεται σε καιρό πολέμου. Πρόκειται για σύμπτωση;

Πόσο απέχει η Αθήνα από το Τελ Αβίβ; Το Παρίσι; Τη Ρώμη; Τη Μαδρίτη; Μεσολαβούν κάποιες εκατοντάδες χιλιόμετρα' αλλά και μερικές χιλιάδες στρατιωτών που εκμηδενίζουν τις χιλιομετρικές αποστάσεις. Στο Τελ Αβίβ ο στρατός παρκάρει τα θωρακισμένα του έξω από τις καφετέριες. Στο Παρίσι οι στρατιώτες λύνουν τα όπλα τους μπροστά στα αδιάφορα βλέμματα των επιβατών του μετρό. Στη Μαδρίτη ο στρατός στους δρόμους είναι το καταπραυντικό για τις οδυνηρές μνήμες της 11ης Μάρτη. Στην Αθήνα η "ασφάλεια των ολυμπιακών αγώνων" μεταφράζεται σε πυραύλους εδάφους - αέρος, νέα οπλικά συστήματα και Ο.Υ.Κάδες αντί για τροχονόμους...

Η οχυρωμένη πόλη των ολυμπιακών αγώνων είναι ένα στιγμιότυπο της милитарιστικής ψύχωσης που έχει καταλάβει όλες τις δυτικές μητροπόλεις. Οι ένοπλες φρουρές στους δρόμους και τις πλατείες, στα λιμάνια και τους σταθμούς, οι αεροπορικές και θαλάσσιες περιπολίες, είναι τα ορατά σημεία αυτής της νέας, πολεμικής διαχείρισης που είναι για τ' αφεντικά απαραίτητη. Οχυρωμένες πόλεις, στρατιωτικοποιημένη καθημερινότητα, απερίσπαστη ταξική ειρήνη: αυτές είναι οι απαιτήσεις του νέου δόγματος της ασφάλειας. Στην Αθήνα, στο Παρίσι, στη Ρώμη, στη Μαδρίτη, οι πρωτοκοσμικοί υπήκοοι προσπερνούν' αδιάφοροι, αμήχανοι, ακόμα και ενοχλημένοι από την έφοδο του στρατού στα εδάφη της καθημερινής ζωής. Πάντα όμως φοβισμένοι και πρόθυμοι να δικαιολογούν - αντί να εξηγούν.

η παρουσία του στρατού στους δρόμους
κάποτε θα λεγόταν πραξικόπημα
σήμερα λέγεται ομαλότητα
ο πόλεμος των αφεντικών προχωράει

